

áruba bocsátotta. A vevői felszólalására konstatálta, hogy a molinó nem felel meg a kikötött minőségnek és erről 1925. november 28-án kelt levelében a M. céget értesítette és jelezte, hogyha a hibán nem változtat, a lekötött további árut rendelkezésére fogja bocsátani. Az 1925. december 15. és 1926. január 20-iki ellenlevél és levélből az derül ki, hogy a molinóból egy szál hiányzik és a felek keresik a megoldást. M. magasabb árat kér. F. cég megtagadja, ragaszkodik ahhoz, hogy a szállításokat eladó rendelkezésére bocsátja. A felek közt szóbeli tárgyalások folynak, végül a F.-i részvénytársaság 1926. április 3-án kelt levelében, a többszöri megtárgyalás után létrejött megállapodást elismeri akként, hogy a szállított molinó az annakidején átadott mintának nem felel meg, mert ritkább szövésű, ezért a molinó árukat rendelkezésére bocsátja és a M. visszaveszi, egyúttal a F.-i részvénytársaság vállalja, hogy az árut bérben kikészíti.

A fentiek szerint a vételi ügylet lebonyolításának megállapított rendjét az áru minőségi hibája akadályozta és az áru visszaadása, tehát a stornirozásnak indoka ez, viszont semmi adat, ok vagy alap annak feltételezésére, hogy a stornirozás azért történt volna, hogy a M. cég az árut vagy a kikészített árut visszavásárolni akarta volna: nincs, — sőt az összes adatok arra mutatnak, — hogy a felmerült akadályt másként, mint az ügylet stornirozásával a felek elhárítani nem tudták. Nem változtat a stornirozáson az, hogy ezt követőleg külön megállapodással az áru eladója, az árut visszaadó félnek, kikészítésre otthagya, mert ez egy különálló munkateljesítésre vonatkozó jogügylet, amelynél a munkateljesítő a munkateljesítés ellenértéke után forgalmi adóköteles, de a stornirozáson és azon, hogy ez a kapcsolatos második ügylet nem áruszállítás, nem változtat. Nem változtat az sem, hogy utóbb 1926. december 22-én a két cég egymással egyesült, mert a kereskedelmi élet tisztesség és hűségen nyugvó lényege mellett olyan messzemenő gyanura, hogy a stornirozás is ezért történt volna, semmiféle alap nincs

Minthogy pedig a vizsgálat szerint a könyvvezetés adatai a fenti üzleti eseményeket nyomon kísérik, a visszatérítésre az 1921:XXXIX. t.-c. 49. és 55. §-ok alapján kérelmezőnek igénye van.

Bírói árverés esetén a fényüzési forgalmi adóért a vevő egyedül felel, tehát a bírói kiküldöttet az adóért felelőssé tenni nem lehet. (Közigazgatási Bíróság 10.190/1929. P. szám.) Panaszostól a megtámadott fényüzési forgalmi adót azért követelik, mert az 1927. évi október hó 29-én megtartott önkéntes bírói árverésen eladott automobil után a fényüzési forgalmi adót az árverési vevő nem fizette meg, holott neki

mint bírói kiküldöttnek kötelességében állott az adó lefizetéséről gondoskodni.

A követelés alaptalanságát vitató panasznak helyet kellett adni, mert igaz ugyan, hogy panaszos az 1920. évi XVI. t.-c. végrehajtása tárgyában kiadott 90.000/1920. számú utasítás 128—135. §-aiban előírt kötelezettségének eleget nem tett, nevezetesen az árverési hirdetményben nem tüntette fel, hogy az árverésre kerülő tárgy fényüzési tárgy, továbbá a kikiáltásnál nem figyelmeztette az árverelni szándékozókot arra, hogy a vételáron felül fényüzési forgalmi adó fizetési kötelezettség is terheli a vevőt, azonban a felhívott törvény 11. §-a szerint bírói árverés esetén az adóért „a vevő egyedül felel”, tehát a bírói kiküldöttet az adóért törvényes rendelkezés hiányában felelőssé tenni nem lehet.

A részítélet meghozatala után keletkezett periratok illetékének alapja a még el nem bírált követelés értéke. (Közigazgatási Bíróság 2207/1927. P. szám.) Panaszos abból az indokból kéri a kirótt egyszeres és felemelt illeték törlését, hogy — mivel a megleletezett jegyzőkönyvek már a részítélet meghozatala után vétettek fel, — azok csak a részítélettel még el nem bíralt kereseti követelés, mint pertárgyérték alapulvétele mellett voltak bélyegzendők.

A panasz alapos; a 45,000.000 K perérték mellett indult perben ugyanis a 1926. május 20-án megtartott tárgyaláson a perbíróság — annak folytán, hogy alperesek kifogásaikat 20,950.000 K tekintetében visszavonták — részítéletet hozott, amelyben alpereseket 20,950.000 K megfizetésére kötelezte. A per a részítélet után a részítélettel még el nem bíralt 24,050.000 K kereseti követelésre folyt tovább.

Bár az 1914:XLIII. t.-c. 35. §-a a kereset értékének megváltoztatására a megváltoztatás kifejezett kijelentését kívánja, de mivel a panaszolt esetben a részítélet meghozatala után perértékül — a kereseti követelés kifejezett leszállítása nélkül is — nyilván már csak a még el nem bíralt 24,050.000 K követelés értéke tekinthető, a részítélet meghozatala után keletkezett periratok illetékének mértéke tekintetében is csak ezt az értéket lehet alapul venni.

Minthogy pedig a panaszos a megleletezett és a részítélet meghozatala után keletkezett jegyzőkönyveket a további pertárgyértéknek tekintendő 24,050.000 K összegnek megfelelően hiánytalanul bélyegezte, a panaszos terhére előírt egyszeres és felemelt illeték törlését és illetőleg a netán már befizetett összeg szabályszerű visszautalását is el kellett rendelni.

A főkövetelés járulékaként követelt kár a pertárgy értékének megállapításánál figyelembe veendő. (Közigazgatási Bíróság 8091/1930. P. szám.) Az iratok adataiból merített